

RETTEENS DOM (Femte Afdeling)
12. juli 2001

Sag T-131/00

Robert Charles Schochaert
mod
Rådet for Den Europæiske Union

»Tjenestemænd – afslag på forfremmelse – begrundelse – sammenligning af
fortjenester – annullationssøgsmål«

Fuldstændig gengivelse på fransk . . . . . II - 743

Angående: Påstand om annullation af Rådets afgørelse om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse B1 i forbindelse med forfremmelsesproceduren 1999.

Udfald: Rådets afgørelse om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse B1 i forbindelse med forfremmelsesproceduren 1999 annulleres. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sammendrag

1. *Tjenestemænd – forfremmelse – klage fra en ikke-forfremmet ansøger – afgørelse om afslag – begrundelse – rækkevidde*
(Tjenestemandsvedtægten, art. 25, stk. 2, art 45 og art. 90, stk. 2)

2. *Tjenestemænd – forfremmelse – administrationens skøn – domstolskontrol – grænser*
(Tjenestemandsvedtægten, art. 45)

3. *Tjenestemænd – forfremmelse – sammenligning af fortjenester – omstændigheder, der kan tages i betragtning – tjenestemand med arbejdsopgaver på et lavere niveau end det, der svarer til hans lønklasse*
(Tjenestemandsvedtægten, art. 5, stk. 1, art. 7, stk. 1, og art. 45)

1. Selv om ansættelsesmyndigheden ikke er pligtig at begrunde afgørelserne om forfremmelse over for forbigåede ansøgere, er den dog pligtig til at begrunde et afslag på en klage, som en af disse ansøgere har indbragt i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, idet afslaget begrundelse må anses for sammenfaldende med begrundelsen af den afgørelse, hvorover der var indgivet klage. Denne begrundelsespligt har til formål dels at give den berørte de nødvendige oplysninger til at kunne vurdere, om den for ham bebyrdende afgørelse er berettiget, og om det tjener noget formål for ham at anlægge sag ved Fællesskabets retsinstanser, dels at gøre det muligt for Fællesskabets retsinstanser at udøve kontrol med lovligheden af afgørelsen om forfremmelse.

I denne sammenhæng er pligten til at begrunde et afslag på en klage opfyldt, når det klart fremgår, at anklagemyndigheden har vurderet, at ansvarsområderne i den pågældendes arbejdsopgaver i forhold til de modsvarende ansvarsområder i arbejdsopgaverne for de andre tjenestemænd, der kunnes forfremmes, var en af grundene til ikke at forfremme ham.

(jf. præmis 19 og 21)

Henvisning til: Domstolen, 7. februar 1990, sag C-343/87, Culin mod Kommissionen, Sml. I, s. 225, præmis 13; Retten, 18. december 1997, sag T-142/95, Delvaux mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 477, og II, s. 1247, præmis 83 og 84; Retten, 12. maj 1998, sag T-159/96, Wenk mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 193, og II, s. 593, præmis 114.

2. Med henblik på en sammenlignende undersøgelse af de fortjenester, der skal tages i betragtning i forbindelse med den i vedtægtens artikel 45 nævnte afgørelse, råder ansættelsesmyndigheden over et vidt skøn, og Fællesskabets retsinstanser skal i den henseende kun tage stilling til, om administrationen ved den fremgangsmåde og det grundlag, der har ført til denne vurdering, har holdt sig inden for rimelige grænser, og om dens afgørelse er behæftet med åbenbare fejl. Retten kan således ikke sætte sin vurdering af ansøgernes fortjenester og kvalifikationer i stedet for ansættelsesmyndighedens.

(jf. præmis 36)

Henvisning til: Domstolen, 21. april 1983, sag 282/81, Ragusa mod Kommissionen, Sml. s. 1245, præmis 9 og 13; Retten, 27. april 1999, sag T-283/97, Thinus mod Kommissionen, Sml. Pers., I-A, s. 69, og II, s. 353, præmis 42.

3. Selv om ansvarsområderne, der knytter sig til den pågældendes arbejdsopgaver, under visse omstændigheder kan udgøre et forhold, der skal tages i betragtning, navnlig når den pågældende tjenestemand i overensstemmelse med vedtægtens artikel 7, stk. 2, har accepteret at gøre tjeneste i en højere stilling end sin egen inden for samme kategori eller tjenestegruppe, fremgår det af ordlyden og ånden i vedtægtens artikel 5 og 7, samt ligebehandlingen af tjenestemænd og om deres adgang til karriere, at når ansættelsesmyndigheden sammenligner fortjenesterne hos de tjenestemænd, der kan forfremmes, må den ikke på forhånd udelukke dem, der ifølge ansættelsesmyndigheden ikke udfører arbejdsopgaver med et tilstrækkelig stort ansvar til at fortjene en forfremmelse. Den omstændighed, at alle tjenestemændene, der er forfremmelsesværdige, stammer fra den samme kategori og samme lønklasse, betyder nemlig, at de anses for at have ligeværdige opgaver og ansvar.

(jf. præmis 38 og 42)

Henvisning til: Domstolen, 12. juli 1973, sag 28/72, Tontodonati mod Kommissionen, Sml. s. 779, præmis 8; Retten, 7. maj 1991, sag T-18/90, Jongen mod Kommissionen, Sml. II, s. 187, præmis 27.